

ŽIVOT VE VODOPÁDECH

(Andrea Kučerová, 5.B)

Tento příběh se odehrává u Niagarských vodopádů roku 2000... Je 2. únor 2000. Právě jsem se narodil. Moje maminka se jmenuje Samara. Byl jsem táák roztomilý, až na jednu věc. Byl jsem příliš veliký. V okamžiku, kdy jsem přišel na svět, poznal jsem někoho, koho asi nebudu mít rád. Ten kdosi mi dal jméno Cedric. A jéje, jsou to lidé...

Byly mi tři roky a maminka najednou někam zmizela. Nevěděl jsem, kde je a co mám dělat. Maminka se už nevrátila. Musím vzít život o vlastních kopyt...

Lidé mě začali trénovat. Pravděpodobně parkur. Za každou špatnou figuru mě bili, pokračovalo to takhle asi tři roky a najednou přišla ona. Byla to Mabel. Zamílovala se do mě. S Mabel jsem byl bezchybný. S ostatními lidmi jsem se o nic nesnažil. Shazoval jsem je klidně před překážkou, kopal jsem kousal kdy mě napadlo, neposlouchal jsem a byl jsem bit. Ale když přišla Mabel, v klidu mě osedlala a vyhoupla se na můj hřbet a mohli jsme jet. Závody jsme s Mabel vyhrávali a ostatní prohrávali.

Ale jednou Mabel nepřišla. Čekal jsem hodiny, dny, týdny a ona nikde. Došlo mi, že to není jen tak. Mabel byla problémová, se svým otcem si vůbec nerozuměla. Když jsme se viděli naposledy, dlouho se se mnou loučila. Chtěl jsem ji najít. Kopl jsem do dveří stání a pustil jsem se do hledání. Bloudil jsem asi dva dny, nevěděl jsem kde hledat, dočíchal jsem se k vodopádům. Leželo tam její bezvládné tělo. Šťouchl jsem do ní. Pootevřela oči, chvíli mžourala a zašeptala mi do ucha: „Odpusť mi, že jsem tě opustila, příteli,“ řekla a přestala dýchat. Byl jsem nešťastný. Rozběhl jsem se a vrhl se po hlavě do vodopádů...

Probudil jsem se a Mabel stála nade mnou, hladila mě po hřívě a šeptala mi tu samou větu: „Odpusť mi, že jsem tě opustila, příteli,“ chvíli mlčela a pak tiše dodala: „Už to nikdy neudělám,“ řekla a vyhoupla se mi na hřbet. Utíkali jsme pryč. Daleko od všech lidí, problémů a starostí. Tam kde není hlad, zima a bolest...